

Ponorka ani ne, kalachy docela jo

(U tohoto textu prosím omluvte absenci diakritiky a styl, psal jsem to „zkátovanéj“ ve tři v noci ; -) a jedná se o mou reakci na něčí mail, ze kterého se posléze stalo mé závěrečné a definitivní shrnutí březnové a dubnové výpravy do Jemenu. No, tu diakritiku tam možná časem dodělám, tak kdyby už tam třeba byla, považujte výše uvedené za bezpředmětné. : -) Ale styl už měnit nebudu, pozbylo to na autentičnosti.)

Nemeli jste ponorku? A co místní arabasi s kalachama? Naky problémy, vyplývající z kulturních a náboženských odlišností?

Ponorka ani ne. Kalachy docela jo.

Hlavně v údolí Hadramaut, kvůli tomu jak tam 15.3. vyhodili do vzduchu ty čtyři Jihokorejce. (My přileteli do hlavního města Sana 14.3., to s tema Jihokorejcem se stalo v hadramautském Sibamu, ale ten je na druhém konci Jemenu než Sana, tak jsme až do příjezdu do Hadramautu netusili, že se to tam stalo. Resp. po pár dnech, když jsme v poklidu nocovali v pohorí Bura, na strese skoly, na které nás pohostinní vesničani ubytovali, tak jsme se ze SMS dozvedeli takovou menší "kachnu", a sice že došlo k nějakému útoku na cizince v Sana. Ale ono se to stalo v Sibamu.). Takže: Jak v tom Hadramautu vyhodili do vzduchu ty čtyři Jihokorejce, tak jsme tam pak v ty oblasti museli chodit všude s vyzbrojeným doprovodem. Nejlepší byl Abdul, nechal jednou ležet kalacha na skále a uculujíc se nám nakazal, ať na něj nesaháme, a odesel do vedlejší vesnice pro rejzi a ryby, který jsme si tam nechali upíct. A my jsme se dohadovali, jestli ho má nabýtyho nebo nema, já říkal že má, Shimi že nema (kdyby měl, tak by ho přece jen tak nenechal ležet a nevodesel by), tak ho nakonec Shimi rozebral (byl na vojne tak to umí) a byl plněj vostřejch. Ale Abdul nebyl policajt (pracoval v hotelu, ve kterém jsme se ubytovali, a domluvil se s nama, že nám bude delat průvodce), proto byl tak laxní. To bylo ve vadi Doan, které je ještě dost daleko od Sibamu, kde se to stalo s tema Jihokorejcem, a tam nebyla ty bezpečnostní opatření až tak přísná. Horsi to pak bylo, jak jsme se blížili k Sibamu; tam nás taxikar bez ptání odvezl rovnou na policejní stanici a pak už jsme se policajtu jen tak nemohli zbavit. Jeden z nich byl "Pind'a", ten ale naštěstí nebyl moc horlivej a hlavně byl linej chodit, tak si sednul na upatí hory tyčící se nad Tarimem (to je místo ještě o kus dál za Sibamem) a nechal nás, abychom vysplhali nahoru a udelali tam "foto foto". A měl krásně sesmajdany boty, takový naše zimní kozáčky, v tom horku je nosil s rozepnutým zipem, a kvůli nám si je asi sesmajdal ještě mnohem víc, tak od nás pak večer vyzbral baksis, asi aby měl na nový. "Pišta" byl taky dobřej, měl legracně vysokej hlasek a při potyčce v místní hospodě, kde se zastal Japonky, kterou hlídal, a kterou chtěl místní personal vyvest ven, protože nebyla zahalena, bych na něj nevsadil ani jeden jemenskéj rijal (zhruba 10 haliru), ale nakonec ty jemensky trouby zpacifikoval a Japonka si, aby na ni nekoukali nevrzive, uvazala na hlavu satek, kterej měla do ty doby na krku, a byl klid. Nejhorsí byl "Horlivej blb", kterýho jsme vyfasovali druhý den po "Pind'ovi", chodil s nama po Sibamu, a tam, kam se mu s nama nechtelo, nás nepustil, a my litovali, že se mu neda zdrhnout tak lehce jako by to slo "Pind'ovi" o den dřív. To už jsme se totiž pak chtěli přesunout do vzdalene Al Mukaly, tak jsme už zdrhnout doopravdy chtěli, protože jsme museli platit policajtum s kalachama taxiky, aby mohli jet s nama, a museli jsme jim zaplatit i cestu zpátky a ještě zebrale vo baksis, že mají hlad, tak jsme jim vždycky dali těch pár jejich susnu, a voni si je vždycky strčili do kapsy a nic si za ne nekoupili. A někdy pak ještě chtěli

koupit pít, že mají zít. Tak jsme jim ho koupili a voni byli spokojeni a krásně nás téma kalachama chránili. Ale pak jsme se už téda nastvali a pokusili jsme se zdrhnout, abysme nemuseli zas dalsím policajtm platit taxika, to nás vodvezli na nějakou vojenskou stanici a desně tlustej bolševickej (oblast Hadramaut je bývalý Jizní, tédy komunistický Jemen) "general" s hubou plnou katu se nás zeptal jestli umíme rusky, tak já rek že "já gavarju nemnozko pa rusky", a von mi rusky vysvetloval, že voni sou ty hodný a chranej nás před téma zlejma a tudíž že nás téd vodvezou do hotelu, abysme se tam ubytovali a druhéj den ráno že za náma přijede voják s kalachem a doprovodí nás do Al Mukaly. Tak jsme se nechali odvézt do toho hotelu, počkali půl hodiny a pak se zvedli a šli na stopa. První auto nezastavilo, druhé jo, ale ukázalo se, že to jsou vojáci, který nás už asi hledali, a vodvezli nás zas zpátky na tu vojenskou zkladnu, a ten bolševickej general si mě (jakozto utekare který umí rusky) nechal předvést a vysvetloval mi (jeho rustina s arabským přízvukem, s hubou plnou katu a tím jak byl nasranej, že jsme jim chteli vzít roha, byla fakt uchvatná), že nám hrozí nebezpečí a proč že jsme jim chteli utyct, když voni nás s nasazením vlastního života chranej. Tak já ho ubezpečil, že jsme nechteli utyct, že jsme se jen chteli poguljat a delat "foto foto" a pak se vrátit do toho hotelu (asi bylo trochu podezřelý, že jsme si batohy nenechali v hotelu, ale s tím se nastěsti nevytasil) a počkat hezky poslušně do rána na ten vozbrojený doprovod do Al Mukaly. Tak von nakázal dvěm svejím cícmondum, aby nás vozili vojenským autem po okolí a my mohli delat to naše "foto foto", a ty dva vojáci co nás vozili, byli desně nasraný, protože se těsili, že se budou celý odpoledně valet a katovat (kat = místní droga, listy katu rozvejkaj a cpou si je do jedny tváře, takže většina Jemenců má jednu tvar výrazně větší než druhéj, a to i když zrovna nekatují), a najednou místo toho musej v tom desným horku vozit po okolí nějaký kokoty co chtěj delat "foto foto". Tak jsme jim v jednom kramku koupili nějaký kokakoly a čokoladový susenky a voni byli pořád nasraný, ale už trochu mén. Takže se nám jim nepovedlo utyct, čímž jsme vyhodli zhruba litr zbudarma z vokna, protože do Al Mukaly bylo daleko, a museli jsme platit taxikarům za vojáky nebo policajty nebo co to bylo cestu tam a zpátky. Ale pak jsme z Al Mukaly leteli na ostrov Socotra, a tam to bylo v pohode, skoro žádný lidi a vůbec žádný kalachy. A předtím v Bure a Harasu taky žádný kalachy (v Harasu téda dost zebrali, ale v Bure byli opravdu míli a pohostinní, zvali nás pořád na čaj a občas i na oběd), jen když jsme se mezi téma pohorima prepravovali, tak na checkpointech nám vždycky zkatovanéj voják sermoval před vozíma kalachem (kterej měl pověšený na krku a dost hrozivě se mu tam klinklal), když po nás chtel tasrich (cestovní povolení, měli jsme jich asi 30 namnožených a skoro všechny jsme vypotřebovali, těch checkpointů tam bylo docela hodně) a ptal se nás odkud jsme, přestozé to na tom tasrichu bylo s největší pravděpodobností arabsky napsány. A taky na těch checkpointech mivali zaparkovanýho dzípa, na kterým měli velkéj kulomet, ale většinou ho měli zabalenej do hadru, tak nevypadal až tak hrozivě. Ale jinak v pohode. ; -)

Jo! A ještě něčo: fotky, které jsem v Jemenu a na Sokotře fotil já, jsou ve srovnání se Šimiho fotkami hodně nepovedené, jednak neumím fotit, a jednak jsem je fotil na ten nejprimitivnější foťák v mobilu. Tak je zveřejňuju jenom takhle skrytě, [tady](#), on se sem, k tomu odkazu na ně, stejně nikdo neprokliká, takže snad nebudou moct ani nikoho příliš znechutit. A vrazil jsem je tam ale úplně všechny, ať si případní fotografičtí masochisté, kteří navíc ještě rádi klikají, hezky užijí. : - D.